

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Ouvertüre

Citation: Hertz, Henrik: "Ouvertüre", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid62147.pdf (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Ouvertüre.

(Skrevet som Indlednings-Digt til »Anonym Nytaarsgave for 1832.«)

Ved Aarets Ende træder atter frem
For Eders Kreds den smilende Camene,
Og bygger midt i Eders Hjem
Af Ord og Toner Digtekunstens Scene.
Den kolde Luft, der stjal fra Træets Grene
Det friske Løv, og Nordenvindens Harm,
Der standsed' Bølgen med en mægtig Arm
Og størkned' den til lis, maa vige
For Sangen, for en letopkiltret Pige.
Hun byder: Luften aander atter varm,
Med friske Farver visne Blade spille,
Og Fuglen synger atter, Bølger trille.

Hun vinker Eder. Følger hendes Fjed!
I denne strenge Tid, da Undergangen
Gigantisk presser ned
Det ypperligste Liv, I glædes ved
Det Liv, det Held, der blomstrer trygt i Sangen!

90

Forskjelligt er det Stof,
En Digter vælger sig ved Musers Hof.
I muntre Sange synger Een om Vinen,
Der pressesdes paa Skræntninger ved Rhinen.
I dybere, betydningsfulde
Accorder slaaer en Anden Cithren an
Om Moskwas minderige Brand
Og om Geniets Kamp med lis og Kulde.
Een synger Hakons Død og Guders Fald
Og Helges Fart til Saxlands Herskerinde.
En anden høitbegavet Skjald
Forherliger et Fiskerleies Minde.

Men Een, hvis Aand, contemplativ,
Dybsindig, reflecterende, tør vove
Ved Lyren at fortolke Sandheds Love,
Han vender sig fra et bevæget Liv
Imod den mindre,
Ideens Verden i hans Indre.
Begrebet, løsnet fra Systemets Tvang,
Er Gjenstand for hans Sang;
Og Reflerionen, som et Frø, en Kjerne,
Slaaer Rødder i hans drømmerige Hjerne,
Og skyder Green og Qviste, Løv og Frugt,
Og af dens Blomster flyder liflig Lugt.

91

- Alt efter Evne have vi forsøgt
At takkes Eder, Digtekunstens Venner!
Vi have sværmet, phantaseert og spøgt,
Og skildret Scener af et Liv, I kjender.
Vi have tænksomt fæstet Øiet paa
Den Kunst, vi dyrke, for at fatte
Betydningen af Digtekunstens Skatte,
Og dennes Væsen klarligt at forstaae.

Hvis I vil troe vort Ord, da er det ei
Den strenge Vinter, der idag regjerer.
Til Kilden midt i Skoven gaaer vor Vei,
Hvor Folket atter klyngeviis spadserer.
Og vil I venligst fæste Lid til os,
Da skal I paa en deilig Høstdag lande
Paa Øen Als, hvor Østresaltets Vande
Med lunkne Bølger, Vinteren tiltrods,
Beskylle rundt de græsbeklædte Strande.
Som Fremmede vil vi beskedent see
I Frastand paa de ridderlige Lege,
Men nærvæd agte paa et ubemærkt maaskee,
Idyllisk stille Liv, dets Vel og Vee,
Paa hvilket Muserne med Griflen pege.

Men I, der ere Venner af vor Kunst,
Betænker, at imens I sidde stille,
92 I skulle følge rundt med os, der spille.
Bereder Eder da til Musers Gunst!
I bringe Phantasie med Jer! Hvis ikke,
Er det omsonst, en Digtters Phantasie
Forsøger Eders Sandser at bestikke.

Tys! med et kraftigt Buestrøg forkynder
Orchestret, Ouvertüren er forbi,
Og at vor Forestilling nu begynder.